

5. Han døde for våre synder etter Skriftene 1. Kor 15

Hva menes med det? Ikke bare i samsvar med enkelte skriftord/profetier. Men i samsvar med Skriftens samlede problematikk. Det er ett «landskap» som handler om at mennesket har forbrutt sitt liv, har gjort det og gjør det om og om igjen. Derfor vises det ut av hagen. Bruddet er et faktum. Mennesket er blitt en fremmed. I forhold til livet hos Gud er vi som døde. I forhold til frihetens hjem hos Gud er vi blitt treller og bunnløse gjeldsslaver. Vi er blitt Guds fiender. Synden har umuliggjort fellesskap. For Gud er lys, det finnes ikke mørke i ham. Det går ikke an å forhandle, prute, bestikke, Gud er ubestikkelig, for han er 100% integrert, han er den han er, nå og alltid.

Så er det et annet «landskap», det landskapet der Gud speider og leter. Der han hele dagen streker ut sine hender, der han legger planer og gir de fagreste løfter. For de på den andre siden er jo hans, de bærer fortsatt hans bilde, om enn vansiret og tilsmusset, så er det han som framfor noen andre ser det og verdsetter det. Han vil vinne dem, elske dem, velsigne dem, skape en ny framtid for dem.

Og grensen mellom disse to landskapene er den røde tråden, blodet. Det uskyldige livet som gis for å frikjøpe de skyldige. Det kalles for å sone. Og soningen fører til forsoning. Så problemet er synden og problemet er Gud. Men Gud er også løsningen. Han dør for våre synder!

Den røde tråden begynner med Abels offer, han ofret et lam, profetisk i Abrahams prøvelse med Isak på det samme fjellet, Golgata, det røde blodet som måtte smøres på dørstolpene i Egypt, den endeløse rekken av ofringer i Tabernaklet og Tempelet. Det fløt av blod. Slik kunne Gud og mennesket møtes igjen på grensen, den røde grensen.

Mennesket valgte ulydigheten, synden, og pådro seg skylden, en ubetalelig gjeld. Pådro seg Guds vrede, for Gud er slik at han opprøres over synden, han er ikke likegyldig, ikke kald og nøytral, hans vrede tennes opp som en ild. Mennesket har forbrutt sitt liv, det finnes ingen annen løsning enn at uskyldig liv gis, blodet representerer livet.

Her er det at det kniper for oss med den modernistiske eller postmoderne virkelighetshorisont, for Gud er da vel ikke slik? Vrede? Men slik er bibelens Gud.

Jeg er kommet for å gi mitt liv, sier Jesus, som en løsepenge for mange. Den ubetalelige gjelden, den betaler han. Og synden, all verdens synd, er lagt på hans skuldre. Hvem kan bære den byrden, det kan bare Gud, Den evige selv, det kan bare Sønnen. Han tar så til de grader ansvar for slektens synd, at Paulus sier at «Han ble gjort til synd». Det mørkner på Golgata, han henger under vredens torden. Han smaker den rettfærdige og vrede Guds reaksjon på synden. Det blir stille i himmelen. Det er fullbrakt, alt er oppfylt, alle krav er stillet, all gjeld er betalt. Det er fred i himmelen. Dette forhenget som hang der på grensen, revner i to. Syndere kan storme Guds rike.

Som vi sa, det er den inkarnerte som dør på korset. Det er den inkarnertes blod som flyter. Kristi «dyrebare blod», sier Peter, som kjøpte oss fri. Det er et evig blod, et gudommelig blod. Alltid står det malt på himmelens dørstolper. I himmelen er det fortsatt en som ser ut som han er slaktet. Mitt blod sier Jesus, den nye pakts blod, på vårt alter. Jesu Kristi Guds sønns blod renses for all synd.

Og englene øver på en ny sang, Lammets sang. Lammet som gav sitt liv, og Lammet som har seiret. Så Guds oppgjør med menneskets synd, tar Gud med seg selv, i og gjennom den korsfestede mannen og Sønnen, Jesus.